

Kære medlemmer – kære kolleger

Ovenpå en lang, turbulent tid – især med coronas konstante krav om nye planer – nye skemaer – nye regler - med den helt naturlige forandringsudmattelse til følge, - men også ovenpå at mange skoler i kommunen har fået nye ledere – og nogle stadig er i proces med det – så håber vi alle sammen – og trænger i den grad til, at vi nu både i bogstavelig og overført betydning går lysere tider i møde. (I skrivende stund kan man godt ind imellem gribes af en bekymring for, hvor lyst det mon bliver og hvad fremtiden kommer til at byde på for Kalundborg – og Danmark? Heraf kan en strøm af ukrainske børn, som vi måske skal modtage på skolerne være et af de mindste problemer, - hvis man kigger i den mest dystre kikkert. Men det vil jeg nu ellers holde mig fra, – det er bare nødvendigt at nævne, synes jeg.)

På en mere optimistisk og forventningsfuld note vil jeg hilse et nyt Børn- og Familieudvalg velkomment – endnu engang. Det er rart, at vores nye kommunalbestyrelse giver sig tid til at sætte sig ind i, hvordan kommunen er indrettet – og til at stikke fingeren i jorden, inden de sætter i gang med forandringer og ideer. Jeg håber – og forventer, – at lærerne for alvor bliver taget med på råd, inden der tages nye politiske beslutninger for skolevæsnet i Kalundborg. Det kan nok være fristende for et nyt udvalg at gribe til nye projekter og færdige koncepter, som lover både at løfte det faglige niveau og inklusionsudfordringerne med et snuptag. Men det er IKKE det, vi har brug for. Til gengæld har vi brug for, at vores politikere for alvor dykker ned i skolernes økonomi. Hvad er det der med, at når man vælger vores skolestruktur, så er man nødt til også at se på, hvilke ressourcer der følger med? Hvad sker der med skolernes økonomi de steder, hvor børnetallet falder drastisk, når skolernes økonomi er så tæt knyttet til antallet af elever? Vi har også brug for politikere, som vil skubbe på for, at lærernes stemme bliver hørt, når skolernes ressourcer skal prioriteres. Karen brugte vendingen "Spørg en lærer" som gennemgående tema i en beretning for nogle år siden. Den tåler såmænd godt at blive genbrugt. "Spørg nu lærerne" – og jeg kan godt lide at holde flertalsformen – "spørg lærerne". Spørg lærerne fra nord og syd, øst og vest - fra store og små skoler – og lad os sammen med skolens øvrige personale, politikere og skoleledere vende og dreje problemer og muligheder.

Den nye undersøgelse af den professionelle kapital i Kalundborg viser heldigvis, at der stadig på mange skoler er høj tilfredshed med den lokale ledelse og det samarbejde lærerne har med dem. Mange giver også udtryk for, at jobbet er meningsfuldt. På mange vigtige parametre ligger undersøgelsen hos os stadig et godt stykke over landsgennemsnittet, selv om en del resultater samlet set er noget sløjere end for 2 år siden. Vi havde dengang en virkelig god proces i forbindelse med den første undersøgelse, og alle trioer var af sted sammen i to dage, hvor der blev talt grundigt om udfordringer, problemer og handlemuligheder. Midt i februar 2020 vendte alle hjem med ideer og aftaler om forandringer, der skulle sættes i værk. Og få dage efter kom corona. Nu prøver vi at tage fat igen. Bekymrende resultater – fx omkring udbrændthed, oplevelsen af manglende kvalitet i undervisningen eller kollegiale udfordringer - kalder på handling. DLF centralt har lavet en medlemsundersøgelse, hvor ganske vist kun ca 35% af medlemmerne har svaret, - men hvor de afgivne svar

alligevel i stor udstrækning flugter med professionel-kapital-undersøgelsen. Tankevækkende er det fx, at 49 % af lærerne i Kalundborg (som har svaret på medlemsundersøgelsen), inden for det sidste år har overvejet at søge væk fra lærerfaget. Af disse 49 % angiver to tredjedele som begrundelse for overvejelserne, at de oplever manglende sammenhæng mellem opgaver og ressourcer/tid. Halvdelen angiver det psykiske arbejdsmiljø – herunder samarbejdsproblemer.

Og tilbage til professionel Kapital: Skolernes resultater er virkelig forskellige, og det vil være helt forskellige opgaver, som ledelse og medarbejderrepræsentanter skal hanke op i. Det, vi på den korte bane kan være sikre på, er, at der ikke kommer flere midler til at drive skole for. Derfor er vi nødt til at se på, hvordan vi kan løfte oplevelsen af kvalitet i arbejdet og styrke det kollegiale sammenhold og deraf forhåbentlig en bedring i oplevelsen af udbrændthed hos lærerne – også inden for de nuværende rammer.

Et af de håndtag, som vi i Lærerkredsen mener ligger lige for, er at flere skoler kan tage anderledes seriøst fat i arbejdet med A-20. Hele Lærerkommissionens forarbejde, før A-20 kom til verden viste jo, at noget af det lærerne efterspørger, er transparens i - og indflydelse på - ledernes prioriteringer. Den oplevede retfærdighed er en vigtig ingrediens i forståelsen for, hvorfor den ene måske "kun" har 26 lektioner, hvor en anden måske skal læse 29 lektioner. Når man selv oplever pres, bliver man mere tilbøjelig til at se skævt til andre, som tilsyneladende kommer lettere om ved arbejdet. "Spørg lærerne" – inddrag dem – hold dem orienteret.

På et webinar for nylig – arrangeret af DLF og Skolelederforeningen sammen – blev det også fremhævet, at det kan være hjælpsomt, hvis lederen deler sine mellemregninger med sit personale. "Jeg har dette dilemma – det giver anledning til disse overvejelser – jeg beslutter at gøre sådan-her – af disse grunde." Forskeren Lise Arnmark fremhævede netop en sådan procesinddragelse som en "virksom mekanisme" – der netop hjælper på følelsen af retfærdighed. Et bud på, hvordan vi kan fremme det kollegiale samarbejde.

En anden vigtig gevinst, hvis lærerne kunne opleve, at A-20 tages mere alvorligt som en fælles opgave for begge kommunens niveauer er, at så kunne vi bruge tiden på at tale om noget andet. Vi skal være Sammen om skolen – A-20 er vores fælles aftale. Vi skal være lige ansvarlige på begge sider af bordet for, at aftalens intentioner efterleves. Som I ved, er vi for en stund holdt op med at efterlyse en lokal udmøntning af A-20 i en egentlig lokalaftale. Vi arbejder på både kreds- og skoleniveau på at få selve A-20-aftalen til at fungere efter hensigten. Det går lige så stille fremad. Og vi arbejder ad flere spor. Dels har vi sparring med en konsulent i hovedforeningen, som hjælper os med at afdække og præcisere de steder, hvor vi mener, at der er tale om egentlige brud på aftalen – den proces kommer til at fortsætte i dette forår – frem mod det kommende skoleår. I et andet spor arbejder vi på at forbedre kommunikationen mellem kredsen og kommunens øverste skoleledelse. Vi går seriøst ind i arbejdet fra kredsens side. Vi oplever en ny lydhørhed i andre sammenhænge – og må tro på, at det også bliver muligt på arbejdstidsområdet. Det samarbejds spor med KL og Skolelederforeningen, som

Gordon står som talsmand og garant for centralt, skal også med tiden blive mærkbart hos os. Fordi ingen er tjent med, at vi bekriger hinanden.

Af den grund er Lærerkredsen gået sammen med Kommunen om en rekrutteringsoffensiv, – hvor der arbejdes på at lave (vores desværre mange) stillingsopslag mere lærer-henvendte. Opslagene, som primært handlede om Kalundborg som en fantastisk industrikommune, er heldigvis ved at være en saga blot. Det er SÅ vigtigt for lærerne, at de har kolleger nok – det er en belastning at have hele og halve år med midlertidig dækning af måske endda flere stillinger. Når man læser virkeligt mange lektioner OG har masser af møder og forældrekontakt, så er der ikke luft til også at løfte opgaverne for løse vikarer. I kan nok regne ud, at vi også kunne finde argumenter, der talte imod vores deltagelse, men vi skønnede altså, at vi også selv må være villige til at række hånden frem – til gavn for vores kolleger.

Vi tror på, at det, der giver lærere lyst til at søge job hos os, er: Attraktive arbejdspladser. Gode vilkår. Godt arbejdsmiljø. Tid til forberedelse og efterbehandling. Indflydelse på arbejdet. Muligheder for afprøvning af ideer. Rum for konstruktivt kollegialt samarbejde. Tilbud om efteruddannelse og kompetenceløft. Inspirerende fysiske rammer.

Rekruttering og fastholdelse er et meget stort og vigtigt emne for samarbejdet mellem medarbejdere og ledelse på alle kommunens områder. Nogle områder har endnu sværere end os ved at skaffe hænder nok. Når vi mødes med de øvrige organisationer, er et af det sikre emner, som vi ofte vender tilbage til, at rekruttering jo ikke giver nogen mening, hvis vi ikke også arbejder på at fastholde medarbejdere. Hvis kommunen skiller sig af med medarbejdere hurtigere, end man kan nå at skaffe nye, så går det kun den gale vej. I relation til stressede og af andre grunde syge medarbejdere, er det oplevelsen, at der er kortere og kortere tid til at blive rask, før kommunen skrider til afsked. Jo ikke fordi man er syg, men fordi ens fravær "forstyrrer driften". Jeg er overbevist om, at den sløje kollega ikke oplever forskel på, hvilken begrundelse kommunen vælger. Hvis man bliver truet med fyring, - så har de fleste faktisk ingen lyst til at komme tilbage til Kalundborg Kommune. Vi må finde ud af måder, så folk kan holde til at gå på arbejde – og løfte det de kan – uden at deres fuldtidsraske kolleger bliver slidt op af at løfte både deres egne OG andres opgaver. Det er ikke en nem nød at knække. Det skal gøres i fællesskab. Hvis mulighederne for at afkorte skoledagen blev brugt fuldt ud, kunne lærerne have flere positioner i skemaet til samarbejde i og udenfor klassen og til klasselærerarbejde/forældrekontakt. I den før omtalte medlemsundersøgelse er følgende 3 svar de markant højst scorende på spørgsmålet om, hvad der ville løfte elevernes udbytte af undervisningen mest: Bedre tid til at tilpasse undervisningen til eleverne, kortere skoledage og bedre støtte til elever med særlige behov.

En af de udfordringer, som vi VED, at alle skoler i hele Danmark slås med, er inklusionen. Der er fokus på det både på nationalt og lokalt plan. I sidste uge kom resultatet af den landsdækkende sundhedsundersøgelse, hvor procentdelen af de 16 - 24årige, som føler sig stressede er tårnhøj – og de unges trivsel er styrtdykket siden sidste gang, den blev målt. Så det er ikke bare i Kalundborg, der er brug for at noget

skal gøres radikalt anderledes. Men det gør det bare endnu mere vigtigt, at vi kommer i gang alle steder, hvor de, som er unge – og de som snart bliver det – færdes.

I efteråret var "Smertens børn" – dokumentaren på TV2 - på alles læber. De fleste lærere kunne genkende glimt og situationer fra deres egen hverdag. Alle tænkte, at sådan en hverdag skal ingen børn have. Det gav genlyd viden om – og gav forhåbentlig også stof til eftertanke i vores egen kommune. I hvert fald havde Lærerkredsen for nylig besøg af direktøren for vores område og fagcenterchefen på et TR-møde til en indledende samtale om, hvad der er brug for, og hvad der måske kan sættes i værk. Også i denne sammenhæng – hvilket der på mødet også blev givet en klar opfordring til – er det afgørende, at lærerne inddrages hele vejen. "Spørg lærerne". Tal med os om, hvilke kompetencer, vi har brug for. Hvem har dem – og hvordan bruger vi dem bedst? Hvilke kompetencer mangler -og hvordan får vi dem? Hvilke rammer kræver det? osv. osv. Det er helt nødvendigt, at vi får gjort noget for at få inklusionen til at fungere bedre. Primært selvfølgelig for elevernes skyld. Men også fordi alle vist er enige om, at det uden sammenligning er den faktor, som slider mest på lærerne. Når man ikke kan nå alle elever. Når ens planer går i vasken – igen. Når følelsen af at være utilstrækkelig og afmægtig opleves for ofte.... Så er det, man overvejer at finde på noget andet at lave.

På landsplan er "Sammen om skolen" også i færd med at tage fat på inklusionsproblematikken. På DLFs sidste kongres fyldte inklusionen en masse. I Kalundborg skal vi også have meget bedre fat i den opgave. Der er hen over vinteren arbejdet på en ny måde at fordele ressourcerne mellem almenskoler og specialtilbud ift. inklusionselever. Som I husker, var betalingen for flere elever på specialskolerne et hot emne omkring budgetvedtagelsen, – og politikerne har bedt om et notat om det, når de tager på planseminar her i slutningen af marts. Der fremsendes forslag om en ny model, hvor der er et økonomisk incitament for almenskolerne og deres ledere til ikke at ekskludere elever. Men det er også vigtigt, - som styregruppen har nævnt allerførst – at det vigtigste er og bliver, at elever får det rette skoletilbud – og ikke om skolen kan undvære det beløb, det koster at sende en elev til et mere passende skoletilbud. De VIVE-rapporter, der er lavet de senere år viser, at vi nok kan forvente et ret højt antal af udfordrede elever i Kalundborg – dem skal vi være bedre til at løfte. Det arbejde vil lærerne rigtigt gerne byde ind på. Så – også her: Spørg lærerne. Lad os komme i gang med at tale om indhold og metoder - og ikke bare fordeling af penge. En seriøs indsats vil kræve, at nogen bruger tid på opgaven – den tid skal skaffes. Skab rum for udveksling af erfaringer og viden på tværs af faggrupper, klassetrin, skoler osv.

Siden jeg startede på at skrive beretningen, er det rykket nærmere, at lige om lidt dukker der ukrainske børn op også hos os. De har, så vidt vi er orienteret krav på skolegang, når de har boet her i 3 uger. DLF presser centralt på for at minde om, at det kun kan lade sig gøre, hvis der også følger ressourcer med! Og det krav vil vi selvfølgelig bringe videre også i Kalundborg. Vores hidtidige erfaringer med elever, der dukker op få dage efter, at de er landet i Danmark, er ikke gode. Det er helt urimeligt for både elven, som intet kender til landet, sproget eller kulturen – og for klassen og læreren, som skal forsøge at gøre en skoledag meningsfuld for alle elever.

Den model – Hørsholmmodellen - som blev indført i Kalundborg for efterhånden en del år siden, hvor modtageklasserne forsvandt – og elever, som kommer direkte fra et andet land, starter næste dag i en almindelig dansk klasse, trænger i den grad til et servicetjek. Behandlingen af ikke-dansk-talende børn er et emne, som kredsen har på dagsordenen til en af de næste samtaler, vi skal have med direktøren. Det har måske været overset lidt, - men vi har for nylig fået genopfrisket problematikken – som så også pga. de kommende ukrainske elever er aktualiseret.

En af de sammenhænge, hvor vi for nylig har talt om 2-sprogsbørn, var da vi havde besøg af en flok børnehaveklasseledere på kreds-kontoret. Kredsstyrelsen er sig meget bevidst om, at vores berettigelse som talerør og formidler af vores medlemmers synspunkter, er helt afhængig af, at vi har en nær og jævnlig kontakt til medlemmerne. Vores største fokus til daglig ligger naturligt nok på almen- og specialskolerne i kommunen, men kredsstyrelsen bestræber sig også på at være opmærksom på, hvad der rører sig hos skolekonsulenterne både i regionen på Synscenter Refsnæs, hvor vi gerne er på besøg mindst et par gange om året – og i BLU, som er flinke til at kalde på os, så vi får vendt deres daglige udfordringer også. Det er SÅ vigtigt for os at være up to date med, hvad der rører sig på lærerværelserne og i forberedelsesrummene. Hvad skal vi skubbe på for at få løst? Hvad kan medlemmerne byde ind med af løsningsforslag, som vi kan bære videre?

Den tætte kontakt får vi fx ved at invitere bestemte medlemsgrupper ned på kontoret. Det vil vi gerne arbejde på at gøre mere i det kommende år – ligesom vi i kredsstyrelsen også har talt om, hvordan vi kan komme mere på besøg på skolerne. På skolerne er det selvfølgelig vores ihærdige tillidsfolk – både TR'er og AMR'er, der har den daglige kontakt med medlemmerne. Vi er os helt bevidste om, at vores TR'er – den helt nære kontakt på hver eneste matrikel – er DEN primære grund til, at vi stadig kan få stort set alle lærere og bh-klasseledere til at være medlemmer hos os. Husk at være ekstra rar ved jeres TR – de gør en kæmpeindsats alle steder – og ofte uden at have ret meget tid til at løfte opgaven. TAK til jer.

Kalundborg har af en eller anden grund altid været en kommune, hvor tingene tager lidt længere tid, end man kunne ønske sig, men lige nu mærker vi nye og blidere vinde - en ny stemning i forhold til samarbejdet omkring vores fælles folkeskole, - den er vigtig at gribe fat i. Vi vil derfor fortsat skærpe vores argumenter og blive ved med at arbejde på, at "lærerne bliver spurgt", så vi kan finde nye løsninger og nye veje for at udvikle dét samarbejde mellem kommunen og kredsen, som understøtter det gode arbejdsmiljø og en god folkeskole. Det arbejde vil kredsstyrelsen gerne have lov til at fortsætte i den kommende periode.

Og med disse ord overgiver jeg de to beretninger til generalforsamlingens behandling.